

Parshat Ki-Tavo – Rosh Hashana Part I Coronating the King

Simon Wolf

The central part and pinnacle of any prayer service is the Sh'mone Esrei (שמונה עשרה) that was composed by the Anshei K'nesset HaGedola (אנשי כנסת הגדולה).¹ Its basic tripartite structure is praise of God (שבח), beseeching God (שואל צרכיו) and expressing gratitude to God for all the munificence that He has showered upon each individual (הודיה).² The construct of the opening (שבח) and the concluding (הודיה) sections is static with the content of each being subdivided into three blessings. For the opening section of praise (שבח), the three blessings are Avot (אבות – ברוך...אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב...מגן גבורות – אתה גבור...מחיה המתים) Gevurot, and Kedushat HaShem (קדושת ה' – אתה) (קדוש...הקל הקדוש) while for the concluding section of thanksgiving (הודיה), the three blessings are Avoda (עבודה – רצה...המחזיר שכינתו לציון) Hoda'a and Birkat Kohanim (ברכת כהנים – שים שלום...המברך את) (עמו ישראל בשלום). In the daily prayers, the middle section (שואל צרכיו) is comprised of twelve (later thirteen)³ blessings that capture the main needs and desires of the individual and the community. That results in the total number of blessings being eighteen and hence the name "Sh'mone Esrei (שמונה עשרה) – Eighteen" is used to describe this

principal prayer despite the fact that it does not always contain eighteen blessings.⁴

The Gemara in Berachot queries as to what is the typological significance of the number eighteen that it was chosen to be the paradigmatic number of blessings recited in the daily liturgy.⁵ After addressing this question, the Gemara inquires as to the reason that the "Sh'mone Esrei" on Shabbat is comprised of seven blessings, on Rosh Hashana of nine blessings and on Fast Days of twenty-four blessings.⁶ The underlying assumption of the Gemara, likely based on several Mishnayot,⁷ is that the middle section of Sh'mone Esrei (twelve blessings) is modular and it can be replaced with differing content and numbers of blessings to better reflect and capture the nature and the theme of that particular day. Therefore, on Shabbat, where the primary and relevant topic is the sanctity of the day, Chazal replaced the middle twelve blessings of requests with a single Beracha that focuses on the Kedushat Hayom (קדושת היום) resulting in a "Sh'monei Esrei" that is comprised of seven blessings (3 שבח, קדושת היום, 3 הודיה).⁸ With the exception of Rosh Hashana, this structure (seven blessings) is also true of all the Torah Holidays as well (and Musaf on Rosh Chodesh).

On Rosh Hashana, the Mishna indicates that there are nine blessings in the "Sh'mone Esrei."⁹

¹ תפלה מנא לן? דתניא: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר רבי יוחנן, ואמרי לה במתניתא תנא: מאה ועשרים זקנים ובהם כמה נביאים תיקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר...וכי מאחר דמאה ועשרים זקנים, וסדרום. (מגילה יז: וברכות כח:)

² דרש רבי שמלאי: לעולם יסדר אדם שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך יתפלל. מגן - ממש דכתיב ואתחנן אל ה' בעת ההיא; וכתיב ה' אלהים אתה החלת להראות את עבדך את גדלך ואת ירך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך ונגבורותיך, וכתיב בתריה אברהם נא ואראה את הארץ הטובה וגו'. (ברכות לב: א) ויאמר ה' מסיני בא וזרח משעיר, מגיד הכתוב שכשפתח משה לא פתח בצרכם של ישראל תחילה עד שפתח בשבחו של מקום משל ללוטויר שהיה עומד על הבמה ונשכר לאחד לדבר על ידיו ולא פתח בצרכי אותו האיש תחילה עד שפתח בשבחו של מלך אשרי עולם ממלכו אשרי עולם מדיינו עליו זרחה חמה עליו זרחה לבנה והיו אחרים מקלסים עמו ואחר כך פתח בצרכו של אותו האיש וזרח וחתם בשבחו של מלך אף משה רבינו לא פתח בצרכי ישראל עד שפתח בשבחו של מקום שנאמר ויאמר ה' מסיני בא ואחר כך פתח בצרכם של ישראל ויהי בישורן מלך חזר וחתם בשבחו של מקום אין כאלו ישורן, ואף דוד המלך פתח בשבחו של מקום תחילה שנאמר תהלים קמט, א הללויה שירו לה' שיר חדש ואחר כך פתח בשבחו של ישראל תהלים קמט, ד כי רוצה ה' בעמו וזרח וחתם בשבחו של מקום תהלים קנ, א הללו אל בקדשו ואף שלמה בנו פתח בשבחו של מקום תחילה דה"ב ו, יד אין מוכר אלקים בשמים ובארץ שומר הברית והחסד ואחר כך פתח בצרכם של ישראל דה"ב, וכח רעב כי יהיה בארץ וזרח וחתם בשבחו של מקום דה"ב ו, מא קומה ה' אלקים לנוחך ואף שמנה עשרה ברכות שתיקנו נביאים הראשונים שיהו ישראל מתפללים בכל יום לא פתחו בצרכם של ישראל עד שפתחו בשבחו של מקום הקל הגדול הגבור והנורא קדוש אתה ונורא שמך ואחר כך מתיר אסורים ואחר כך רופא חולים ואחר כך מודים אנחנו לך. (ספרי זאת הברכה שמג, ב) ולפיכך נשים ועבדים חייבים לתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתתנה ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו. (רמב"ם הל' תפילה א, ב)

³ הני תמני טרי, תשס"ד הווי"א! אמר ר' לוי: ברכת המינים ביבנה תקנוה. כנגד מי תקנוה? אמר רבי לוי: לרבי הלל בריה דרבי שמואל בר נחמני - כנגד אל הכבוד הרעים, לרב יוסף - כנגד אחד שבקריאת שמע; לרבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי - כנגד חוליא קטנה שבשדרה. תנו רבנן: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר להם רבן גמליאל להכמיים: כלום יש אדם שיועד לתקן ברכת המינים? עמד שמואל הקטן ותקנה... (ברכות כח:)

⁴ רבן גמליאל אומר: בכל יום יום מתפלל אדם שמנה עשרה. רבי יהושע אומר: מעין שמונה עשרה. רבי עקיבא אומר: אם שגורה תפלתו בפיו - מתפלל שמונה עשרה, ואם

לאו - מעין שמונה עשרה. (ברכות כח: משנה ד, ג) \\ תשע עשרה - דקבע ליה בין גואל לרופא, סתם תפלה קרי שמונה עשרה, דברכת ולמלשינים ביבנה תקנוה, כדאמרינן בברכות כח: (רש"י ד"ה תשע עשרה תענית יג:)

⁵ הני שמונה עשרה כנגד מי? אמר רבי הלל בריה דרבי שמואל בר נחמני: כנגד שמונה עשרה אזכרות שאמר דוד בהבו לה' בני אלים. רב יוסף אומר: כנגד שמונה עשרה אזכרות שבקריאת שמע. אמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: כנגד שמונה עשרה חוליות שבשדרה. (ברכות כח:)

⁶ הני שבע דשבת כנגד מי? אמר רבי חלפתא בן שאול: כנגד שבעה קולות שאמר דוד על המים. הני תשע דראש השנה כנגד מי? אמר רבי יצחק דמן קרטיגנין: כנגד תשעה אזכרות שאמרה חנה בתפלתה, דאמר מר: בראש השנה נפקדה שרה רחל וחנה. הני עשרים וארבע דתעניתא כנגד מי? אמר רבי חלבו: כנגד עשרים וארבע רגנות שאמר שלמה בשעה שהכניס ארון לבית קדשי הקדשים. אי הכי, כל יומא נמי נמרינהו! אימת אמרינהו שלמה - ביומא דרחמי, אן נמי ביומא דרחמי אמרי להו. (ברכות כט:)

⁷ עיין הערות 8 ו 9 \\ סדר תעניות כיצד? ... ואומר לפנינו עשרים וארבע ברכות: שמונה עשרה שבכל יום, ומוסיף עליהן עוד שש. ואלו הן: זכרונות ושופרות... רבי יהודה אומר: לא היה צריך לומר זכרונות ושופרות, אלא אומר תחתיהן מלכים א ח רעב כי יהיה בארץ דבר כי יהיה, ירמיהו יד אשר היה דבר ה' אל ירמיהו על דברי הבצרות, ואומר חותמיהן. (תענית טו. משנה ב, ב-ג)

⁸ והתניא: ראש חדש שחל להיות בשבת, בית שמאי אומרים: מתפלל שמנה, ובית הלל אומרים: מתפלל שבע! - קשיא. וכולל עשרות תנאי היא: דתניא: שבת שחל להיות בראש חודש או בחולו של מועד, ערבית שמונה מתפלל כדרכו שבע, ואומר מעין המאורע בעבודה. רבי אליעזר אומר: בהודאה. ואם לא אמר - ממזירין אותו. ובמוספין מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת ואומר קדושת היום באמצע. רבן שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומרים: כל מקום שזקוק לשבע - מתחיל בשל שבת, ומסיים בשל שבת, ואומר קדושת היום באמצע. מאי הוה עלה? - אמר רב חסדא: זכרון אחד עולה לו לכאן ולכאן. וכן אמר רבה: זכרון אחד עולה לו לכאן ולכאן. (עירובין מ:)

⁹ סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל מלכיות עמהן ואינו תוקע קדושת היום ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים דברי רבי יוחנן בן נורי אמר ליה רבי עקיבא אם אינו תוקע למלכיות למה הוא מזכיר אלא אומר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל מלכיות עם קדושת היום ותוקע זכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה והודאה וברכת כהנים: (ראש השנה לב. משנה ד, ה) \\ תנו רבנן: מנין שאומרים אבות - שנאמר הו' לה' בני אלים. ומנין שאומרים גבורות - שנאמר הו' לה' כבוד ועז, ומנין שאומרים קדושת - שנאמר הו' לה' כבוד שמו השתחוה לה' בהדרת קדש ומנין שאומרים מלכיות זכרונות ושופרות? ... (מגילה יז: וראש השנה לב.)

This unique structure (nine blessings) seems to also be true of the Sh'mone Esrei of Yom Kippur during the Jubilee year (יובל) and of a time of war (שנת מלחמה) since they all share in common the requirement of trumpeting the Shofar.¹⁰ The Gemara in Berachot suggests that the symbolic reason for choosing this number is because God's name is mentioned nine times in Chana's prayer (תפילת חנה).¹¹ After years of infertility and her desperate pleas to God to allow her to bear a child, God finally blesses her with a son, Shmuel. That story is relevant to Rosh Hashana because Sara, Rachel and Chana were remembered on Rosh Hashana and on that day God decreed that these barren women would conceive a child. Upon dedicating her son Shmuel to God, Chana offers a prayer of thanksgiving to God for endowing her with a child and that Tefilla is read as part of the Haftorah for the first day of Rosh Hashana.

The Ba'al HaMa'or speculates that the nine blessing construct should be the structure for all the prayers on Rosh Hashana, but acknowledges that the common practice was to do so only during the Musaf service of Rosh Hashana whereas the remaining Tefilot were akin to the regular Holiday services which contain seven blessings.¹² On the other hand, the Ramban believes that all the

services on Rosh Hashana were comprised of seven blessings with the exception of the Chazan's repetition of the Sh'mone Esrei during the Musaf service.¹³ According to him, the advent of the prayer book changed that practice to that which is common today since it facilitated the individual's ability to also recite the special nine-blessing prayer during the silent Sh'mone Esrei of Musaf.

The Mishna in Rosh Hashana discusses the content and structure of the nine-blessing Sh'mone Esrei (שמונה עשרה) for the holiday of Rosh Hashana. It suggests that in addition to the six fixed blessings at the beginning and end of Sh'mone Esrei (3 שבו ו3 הודיה), there are an additional three middle blessings – Malchiyot (מלכיות), Zichronot (זכרונות) and Shofarot (שופרות).¹⁴ The Sifrei cites a disagreement as to the source for these Berachot.¹⁵ One position believes that Zichronot and Shofarot are derived from the verse in Parshat Emor which describes Rosh Hashana as Zichron Teru'a (זְכֹרֶן תְּרוּעָה).¹⁶ Rabbi Natan, on the other hand, believes that it is sourced from the Pasuk in Parshat B'ha'alotcha that explains the purpose of the trumpeting of the Chatzotrot (וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצוֹתֹת) is to act as a remembrance for you before God (וְהָיָה לָכֶם לְזִכְרוֹן) (לְפָנַי אֶלְקֵיכֶם).¹⁷ They both agree that the closing

¹⁰ רבי יהודה אומר לא היה צריך לומר זכרונות כו'. אמר רב אדא דמן יפו: מאי טעמא דרבי יהודה - לפי שאין אומרים זכרונות ושופרות אלא בראש השנה, וביובלות, ובשנת מלחמה. (תענית טז):

¹¹ עיני הערה 6

¹² ואני אומר כי משרש ההלכה אין בר"ה שבע ברכות אלא תשע הן לעולם בין בערבית בין בשחרית בין במוסף בין במנחה כמו שתראה בפרק תפלת השחר הני שמונה עשרה כנגד מי הני שבעה דשבתא כנגד מי הני תשע ברכות דראש השנה כנגד מי נראה לנו מכאן שאין לנו לחלוק בתשע ברכות בכל תפלות היום כמו שאין לך לחלוק בשמנה עשרה של חול ובשבע של שבת ואף על פי שאין תוקעין אלא במוסף כדתנן העובר לפני התיבה ביום טוב של ראש השנה השני מתקיע הא לענין ברכות זה זה שוין וההיא דאמרין התם הני עשרין וארבע דתעניתא כנגד מי שני ההיא שאינה אלא בחבר עיר ופעם אחת ביום אבל תשע ברכות של ראש השנה כיון שכל יחיד חייב בהן נראה לנו שהן בכל תפלת היום...ולעולם בכל תפלת של ראש השנה תשע ברכות הן אלא שמנהג הוא בידינו מאבותינו ואבות אבותינו שאין מתפללין תשע אלא במוסף ובשאר תפלות מתפללין שבע ומנהג אבות תורה היא ואין לשנות (בעל המאור יב. בדפי ה"ר"ף) אמר הכותב מה נעביד ליה למר דלא ליסרי רוקיה שהוא בא לחלוק על דברי כל הגאונים ועל מנהג כל ישראל בלא ראייה ולא סמך של כלום ועוד שנראה מה שאמרנו ואם איתא י"א מיבעי ליה ואם איתא דערבית ושחרית ומנחה (וסתמא) נמי טפי עדיף לאוקומה בג' תפלות ולא בתפלת מוסף בלבד...ועוד שאמרנו אמרו לפני מלכיות וזכרונות כדי שיעלה זכרונכם לפני הטובה במעל בשופר אלמא אין מזכירין אותן אלא שנתוקעין וז"ל ערבית שחרית ומנחה נתקע וזו היא ששינו סדר ברכות אומר אבות וגבורות וקדושת השם

וכן זכרונות ותוקע ושופרות ותוקע אלמא אין סדרן של ברכות הללו אלא בזמן שתוקעין מדלא קתני ובשעת התקיעות תקעו ולפיכך נמי שינו השני מתקיע לאו למימרא דלענין ברכות זה זה שוין אלא מפני שלא תקנו במוסף אלא בשביל התקיעות לפיכך אמרו השני מתקיע וכו' שאומר סדר ברכות שתוקעין בהן כדקתני רישא מלכיות ותוקע וכו' ומש"ה מקרי הנך ברכות תקיעתא...אלמא במוסף הוא שאומר זכרונות ושופרות וכולל מלכיות עם קדושת השם אבל ערבית שחרית ומנחה אינו אומר מלכיות זכרונות ושופרות ועוד יגעת ומצאתי מפורש בירושלמי במס' שבעות בפ"א ר' יעקב בשם ר' יסא העובר לפני התיבה ביום טוב של ר"ה בשחרית בש"א ר' ובה"א ז' במוסף בש"א י' ובה"א ט' ויאמר י"א וכו' וזה מפורש והוא שאמרנו בפ' בכל מערבין וכאן הקשו ויאמר י"א ומה שנהגו מקצת מן הדורות ראשונים להתפלל ז' ועכשיו מתפללין ט' אין בה שני מנהג זה זה ואינה לדרב א' נתכוננו שר"ג וכו' חכמים אפי' בשאר ימות השנה נחלקו מדפריש ר' זמרי הלכה מכלל דפליגי ליה בשל ר"ה בלבד כהה"ל ומדאמר ר' יוחנן הלכה כר"ג בשל ר"ה מכלל דפליגי אפי' בשאר ימות השנה ועוד מדאמר להם ר"ג למה ש"צ יורד והלא לדבריו יורד הוא ש"צ לשאר ימות השנה אלא ש"מ בכל ימות השנה הם חולקין ולפיכך הקשו לו למה צבור מתפללין והוא השיב כדי להסדיר ולא שיהא הדבר קבוע עליהם חובה וכיון שפסקה הלכה כר"ג בשל ר"ה בלבד נמצאו פטורין מט' ויחיבין ז' כשאר יום טוב שהרי חובת היום חייבים הם בה כשאר ימים טובים ואי בשחרית או במוסף סדר תקיעות דהיינו ט' בחבר עיר המתקיע בהן תקנום הא בחובת היום שהם ז' דיורר אור או במוסף כל היחידים חייבין בהן וזה נכון ועיקר הוא ומצאתי בזה הסוגיא ירושלמית

www.swdaf.com

שהיא מסייעת לדברי אלה...נלמוד מכאן שלא פסקו כר"ג אלא במלכיות זכרונות ושופרות בלבד והוא מה שאמרנו הלכה כר"ג באילין תקיעתא אבל לא בשאר התפלה ולפיכך הוצרכו לומר שהוא צריך להיות שם מראש התפלה שלא תאמר כיון שאינו מוציא אלא ע"י מלכיות זכרונות ושופרות לא יהא צריך להיות שומע אלא אלו בלבד בא להודיען שיש סדר לתפלה זו וצריך להיות שם מתחלה ועד סוף ומכל הענין הזה נלמוד שצריך היחיד להתפלל ז' שהם חובת היום ואפי' אם תמצא לומר שש"צ פטורין מכולן בר"ה אפי' מאחר ששינוי המה צבור מתפללין ואמר להן ר"ג כדי להסדיר ש"צ את תפלתו נמצא שלדבריו אין צבור מתפללין אלא להסדיר לפיכך אם רצו להתפלל ז' מתפללין ז' כדי שיוסר ש"צ תפלתו בלבד ובימים הראשונים לא היו רובן בקיאיין לפיכך נוהגין להתפלל ז' כדי שיוסר ש"צ תפלתו ועכשיו נהגו להתפלל ט' ומי שאינו בקי קורא בסידורין הכתובין בסדר היום ואין בזה שני עיקר המנהג ואף שהרבה מן הראשונים שנהגו בט' לעולם כמו שמצוי בחבורי תשובותיהם אבל אילו היו ישראל חייבין להתפלל ט' בכל תפלות ר"ה ערבית שחרית ומנחה היאך נשתבשו השבשו הגדול הזה בהסכמת כולן והגאונים הראשונים שקבלו מרבנן סבוראי דבסוף הראה למה לא הנהיגו כן והיאך אפשר שלא נשאר בשתי ישיבות סדור אחד מסדורי בעלי התלמוד האחרונים ובאמת של המפקפק בדבר הזה מבטל שלשלת הקבלה שזה המנהג מקובל ומוסכם ופשוט הוא בכל ישראל ולא ערער אדם בדבר מעולם וכבר הראיתיו מפורש מן הגמ' שאף בימי רבותינו חכמי התלמוד כן הוא ולמדת שכל הפורש מדבריהם של ראשונים כפורש מחיים והאל יפיל שטר טרחנו אשר זכרנו לדונם לזכות וידין אותנו לזכות: (רמב"ן) מלחמות ה' (שם)

¹⁴ עיני הערה 9

¹⁵ אני ה' אלקיכם למה נאמר לפי שהוא אומר דבר אל בני ישראל לאמר חדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה (ויקרא כג כד) אבל מלכות לא שמענו ת"ל ה' אלקי עמו ותרועת מלך בו (במדבר כג כז) זה שופר ומלכות ר' נתן אומר איך צריך שהיה כבר נאמר ותקעתם בחצוצרות הרי שופר והיו לכם לזכרון זה זכרון אני ה' אלקיכם זה מלכות אם כן מה ראו חכמים לומר מלכיות תחילה ואחר כך זכרונות ושופרות אלא ההמליכו עליך תחילה ואחר כך בקש מלפני רחמים כדי שתזכר לו ובמה בשופר של חירות... (ספרי בהעלותך פיקטא ע"ז) ומנין שאומרים מלכיות זכרונות ושופרות? רבי אליעזר אומר: דכתיב שבתון זכרון תרועה מקרא קדש. שבתון - זה קדושת היום, זכרון - אלו זכרונות, תרועה - אלו שופרות, מקרא קדש - קדשה בעשיית מלאכה. אמר לו רבי עקיבא: מפני מה לא נאמר שבתון - שבות, שבו פתח הכתוב תחילה? אלא: שבתון - קדשהו בעשיית מלאכה, זכרון - אלו זכרונות, תרועה - אלו שופרות, מקרא קדש - זו קדושת היום. מנין שאומרים מלכיות? תניא, רבי אומר: אני ה' אלקיכם וחדש השביעי - זו מלכות. רבי יוסי בר יהודה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר והיו לכם לזכרון לפני אלקיכם. שאין תלמוד לומר אני ה' אלקיכם, ומה תלמוד לומר אני ה' אלהיכם - זה בנה אב, לכל מקום שנאמר בו זכרונות - יהיו מלכיות עמהן. (ראש השנה לב.)

¹⁶ דָּבָר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שְׁבוּתֹן זְכֹרֶן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ: (ויקרא כג, כד)

¹⁷ וְיָתִירָאוּ מִלְחָמָה בְּאֶרְצְכֶם עַל-הַצֵּל הַצֵּר אֶתְכֶם וְהִרְעַתְּם בַּחֲצוֹתֹת וּזְכֹרֹתֵם לְפָנַי יְיָ: וְלֹקֵחַ אֶלְקֵיכֶם וְנוֹשְׁתֶּם מֵאִיְבֹיְכֶם: וּבַיּוֹם שִׁמְחַתְּכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם

Another matter that needs to be understood is why Aleinu L'Shabei'ach (עלנו לשבח) is found in the Beracha of Malchiyot? The question is somewhat misleading because it presumes that we are familiar with Aleinu from the daily prayers and therefore the inquiry is as to why it is found in the Rosh Hashana liturgy. The truth is that just the opposite is true; Aleinu was first found in the blessing of Malchiyot and then was lifted from there to conclude all prayers because of the message that it bears.³⁴ Therefore, the question as to why this composition is found in the blessing of Malchiyot is a much more fundamental query as to what is the theme and structure of this Beracha. Before addressing that question, it might make sense to try to understand the structure of Aleinu. Firstly, the first half of Aleinu is written in the third person and therefore when it quotes a verse it should be prefaced with "as is written in His Torah (ככתוב בתורתו)" rather than "as is written in Your Torah (ככתוב בתורתך)".³⁵ The Ramban claims that the reason it is written in this more distant fashion is because it is addressed towards the King, King of all kings (מלך מלכי המלכים), the exalted and transcendental God, who one is not permitted to engage with in a direct manner.³⁶ Interestingly, a number of commentators ascribe the authorship of this prayer to Yehoshua bin Nun (יהושע בן נון).³⁷

The prayer begins with Aleinu L'Shabei'ach (עלינו לשבח), it is incumbent upon us to praise the Master of all (לאדון הכל) and ascribe greatness to the Creator (לתת גדולה ליוצר בראשית). Immediately afterwards is found the Hebrew prefix "because" or "for" (ש) which would seemingly then be explaining the reason for the previous statements or obligations. Why do we praise God? "Because he did not make us like the other nations... (שלא...עשנו כגויי הארצות...)" That is the way that most translate or explain the prayer.³⁸ What is less

noted is the fact that there is another similar prefix found later in the prayer, "for He stretches out the heaven and establishes the earth's foundation (שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ)".³⁹ In this instance, some just ignore the prefix and simply explain that phrase as a statement of fact ("He stretches out..."). It is also possible to see it as an explanation for why "We bow down...before the King (ואנחנו כורעים...לפני מלך מלכי המלכים) for He stretches out the heaven..." There is another possibility that the two prefixes (ש) are trying to explain independently the first two words of the prayer, "Aleinu L'Shabei'ach (עלנו לשבח)." Why is it that "we (עלינו)" are obligated to praise God and why should we "praise (לשבח)" God? The answer to why "we" should feel compelled (עלינו) is "because...he did not make us like the other nations... (שלא עשנו כגויי הארצות...)" As to what we should be "praising" God (לשבח) for is "because He stretches out the heaven and establishes the earth's foundation (שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ)." It is a bifurcated explanation for the two axioms that open this prayer, Aleinu, it is OUR obligation, and L'Shabei'ach, there is a DUTY TO PRAISE the Master of All. The last thing to pay attention to in the prayer of Aleinu is the shift from the third person in the first paragraph (עלינו לשבח) to the second person in the latter half of the prayer (על) (כן נקוה לך

With all this background in mind, hopefully it will help us to begin to decipher the underlying theme of the blessing of Malchiyot and answer the questions as to why Kedushat HaYom and Aleinu L'Shabei'ach are part and parcel of this Beracha and how the choice of Shema Yisrael (שמע ישראל) is the apropos closing verse for Seder Malchiyot.

To be continued

Shabbat Shalom

³⁴ ואומר עלינו לשבח וכו'. הטעם הוא לתקוע בלבבנו קודם שנפטרים לבתינו יחוד מלכות שמים ושיחזק בלבבנו אמונה זו שיעביר הגילולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתו לתקן עולם במלכות שדי כי אז גם כי אז גם כי אז גם יחד מישאל אחד ומתן עם הגוים עובדי עבודה זרה וגילוליהם ומצליחים לא נפנה לבבנו אל האלילים ולא יעלה במחשבה חס ושלום שום הרהור עבירה: (ב"ח או"ח קלג,א)

³⁵ ...ככתוב וידעת היום ואין אומר ככתוב בתורתך שכל המלה בלשון נסתר מדברת ההמקרא מדבר הטעם (בנכון), בנוכח, והאומר בתורתו יפה כיון... (ספר המחכים על תפילת עלינו עמוד 13) \\\ ולא כמו גרסת הרוקח: ככתוב בתורתך וידעת היום והשבות אל לבבך יש לך לידע ולהשיב אל לבך אמתת הדבר, כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל על גבי ערבות, ועל הארץ יודעים קצת מוראו מתחת התהומות. ואין עוד אפילו באויר הוא אחד. (פירושי סידור התפילה לרוקח [קלב] מלכויות עמוד תרנו)

³⁶ ...וענין הכתוב שמדבר בשני לשונות, למצותיו וחקיו, ולא אשים עליך כי אני ה', כבר כתבתי לך שלישים בביאור ענינו. ויובן ממלת "לקול" וממלת "אני", כי אם נשמע לקול אלקינו לשמור מצות ה' וחקיו יהיה השם הנכבד רופאנו. ומכאן תקנו בברכות אשר קדשנו במצותיו וזונו, כי הברכות יש בה מלכות, והמצות נצטוו לנו מן העולם ועד העולם. והמשכיל יבין. והנני מאיר עיניך כי כל ברכה שיש בה מלכות היא כן, שחלקו כבוד למלכות העולם אשר קדשנו ואשר עשה לנו, והסמוכה לחברתה אשר לא יזכרו בה מלכות הן לנכח, אתה גבור, אתה קדוש, וכן כלם. ותקנו בעלינו לשבח נסתר מפני שמזכירין בה מלפני מלך מלכי המלכים. והבן זה: (רמב"ן שמות טו,כו)

³⁷ עלינו לשבח בב' רב' בפרקי דר' אליעזר שבח גדול יש בעלינו לשבח לך צריך לאומרו מעומד. ושמעתי כי יהושע יסדו בכיבוש יריחו וחתם בו שם קטנותו למפרע, עין דעלינו לשבח. ש"ן משלא עשנו, ו'ו' מואנחנו כורעים, ה' מהוא אלקינו... (ספר המחכים עמוד 13) \\\ עלינו לשבח לאדון הכל כל איש היא את דבר השם ישים אל לבו תבונת השכל, www.swdaf.com

וישים לבו בבשרו ויונין מאד מאד כשיאמר עלינו לשבח, כי שיר השירים הוא, ויהושע איש האלקים יסדו כשנכנסו לארץ הקדושה, וראה כי חוקות הגוים הבל הם ואלילים תהו בלא יוכלו להציל עובדיהם, התחיל [עמוד תרנז] לפרוש כפיו השמימה וכרע על ברכיו באימה, ואמ' בקול רם בניגון המשמח הלב לכיון עלינו לשבח. ומפני ענותו הגדולה אשר היה בו, כאשר למד ממשנה ענו מכל האדם אשר יסד מ'זמור ש'ר ליום ה'שבת משה, אך "ליום" מפסיק פן יבינו מי עשאו, כך היה יהושע ענו, ויסד עלינו לשבח בשמו הושע למפרע, עלינו לשבח, שלא שם, ו'אנו כורעים, ה'וא אלקינו. ויסד קב"ב תיבות מן עלינו עד לעולמי עד תמלך בכבוד כמנין ב"ן ו"ן, וחסר ו' בנ"ן כי ב"ן יסד התיבות, על שם למ"ם ב"ן למד רבו התורה, מ' יום הלוחות הראשונות ובמ' יום הלוחות האחרונות ב"ן ומסרם לנו"ן שנים, כך משרתו יהושע לא ימיש מתוך האהל, ומסר לו ב' שערי בינה חסר א', והיה עומד לפניו כמלאכי השרת שאין להם קפצים כמו ו', על כן יתכוני האדם בכל מאודו לשרר לברואו בזה השיר מפורא ומבודר ומעוטר ומקודש ומרומם... (פירושי סידור התפילה לרוקח [קלב] מלכויות עמוד תרנו)

³⁸ שלא עשאו כגויי הארצות שנתן לנו חקים צדיקים. ולא שמנו כמשפחות האדמה לא שם אותנו כמוהם כי תורתם הבל תעותעים, אך קרבנו לשמו והם כאין נגדו, אבל ישראל בנו בכורו (כבודו) אחיו ורעיו, על כן נשבחו ונגדלו, זהו הללו את ה' כל גוים על נפלאות שאתם רואים, שבחוהו כל האומים על מעשיו הנוראים, כ"ש ענו ומחלתו. למה, כי גבר עלינו חסדו, והבדילנו לשמו שגדלו לו ונספר תהלתו, כי הוא אבינו ואדונו מכל אלקים... (שם)

³⁹ יש עוד שני מקומות שמשמשים באותו מבנה: "שלא שם חלקנו" ו"שהם משתחווים" אבל נראה ששני אלו הם סניף ל"שלא עשנו כגויי הארצות", פירוט הסבר ולא סבה חדשה

